

Sygn. akt III AUa 435/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Romana Mrotek
Sędziowie:	SSA Anna Polak SSA Urszula Iwanowska (spr.)
Protokolant:	St. sekr. sąd. Elżbieta Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2017 r. w Szczecinie

sprawy H. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o odsetki za opóźnienie w wypłacie renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji ubezpieczonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 14 marca 2016 r. sygn. akt VII U 1330/15

oddala apelację.

SSA Urszula Iwanowska SSA Romana Mrotek SSA Anna Polak

III A Ua 435/16

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. decyzją z dnia 27 sierpnia 2015 r., wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 24 lutego 2015 r., w sprawie VII U 2412/14, przyznał H. P. prawo do wypłaty odsetek za okres od 16 października 2011 r. do 6 lutego 2014 r. w kwocie 2.794,68 zł.

W odwołaniu od powyższej decyzji H. P. wniosła o jej zmianę i przyznania prawa do całości należnych odsetek ustawowych podnosząc, że organ rentowy zaniżył wysokość należnych odsetek ustawowych, nie podał informacji, w jakiej kwocie należało jej się świadczenie z tytułu odsetek brutto i netto. Ubezpieczona podniosła także, że orzeczenie w sprawie VIIU 2412/14 uprawomocniło się w dniu 18 marca 2015 r., a wypłata świadczenia nastąpiła dopiero w dniu

12 czerwca 2015 r., co również oznacza opóźnienie w wypłacie należnego świadczenia od daty prawomocności do daty wypłaty i dlatego należą się jej dalsze odsetki.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie wyjaśniając, że prawomocny wyrok sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 24 lutego 2015 r. wydany w sprawie VIIU 2412/14 wpłynął do organu rentowego wraz z niezbędnymi dokumentami do jego wykonania w dniu 2 kwietnia 2015 r. i został wykonany w ten sposób, że odsetki zostały przekazane do banku w dniu 12 czerwca 2015 r. wraz z rentą za czerwiec 2015 r. Organ wskazał także, że od kwoty odsetek, tj. 2.794,68 zł nie został potrącony podatek ani żadne składki.

Wyrokiem z dnia 14 marca 2016 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Powyższe orzeczenie Sąd Okręgowy oparł o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Decyzją z dnia 27 lutego 2012 r. organ rentowy odmówił H. P. przedłużenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W następstwie wniesionego przez ubezpieczoną odwołania od tej decyzji, Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 25 listopada 2013 r., w sprawie VIIU 1166/12, zmienił decyzję z dnia 27 lutego 2012 r. w ten sposób, że przyznał H. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 października 2011 r. na stałe. Wyrok powyższy wykonany został decyzją z dnia 30 stycznia 2014 r.

Decyzją z dnia 18 czerwca 2015 r. organ rentowy odmówił H. P. prawa do wypłaty odsetek z tytułu opóźnienia w wypłacie renty. W wyniku rozpatrzenia odwołania od tej decyzji, Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 24 lutego 2015 r., w sprawie VIIU 2412/14 zmienił decyzję z dnia 18 czerwca 2014 r. i przyznał ubezpieczonej prawo do odsetek za okres od 16 października 2011 r. do 6 lutego 2014 r.

Akta rentowe ubezpieczonej wraz z prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 24 lutego 2015 r., w sprawie o sygn. akt VIIU 2412/14, wpłynęły do organu rentowego w dniu 2 kwietnia 2015 r. Odsetki za okres od 16 października 2011 r. do 6 lutego 2014 r. w kwocie 2.794,68 zł wraz ze świadczeniem rentowym za czerwiec 2015 r. w kwocie 834,14 zł, przekazane zostały przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych do banku w dniu 12 czerwca 2015 r. Łączna kwota 3.628,82 zł przekazana została do wypłaty przez bank w dniu 15 czerwca 2015 r.

Po ustaleniu powyższego stanu faktycznego niespornego między stronami oraz na podstawie art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (j. t. Dz. U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.; powoływana dalej jako: ustawa systemowa), § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 1 lutego 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustalaniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych (Dz. U. nr 12, poz. 104) i art. 118 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j. t. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.; powoływana dalej jako: ustawa emerytalna), a także przy uwzględnieniu art. 359 § 2 i 3, art. 481 § 2 k.c., Sąd Okręgowy uznał odwołanie za nieuzasadnione.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że istota postępowania sprowadzała się do rozstrzygnięcia kwestii prawnej – czy odwołująca ma prawo do odsetek od odsetek przyznanych jej przez organ rentowy w wykonaniu wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 24 lutego 2015 r. H. P. twierdziła bowiem, że odsetki od świadczenia, które otrzymała na mocy decyzji z dnia 27 sierpnia 2015 r. zostały jej wypłacone dopiero w dniu 12 czerwca 2015 r., a nadto, że wysokość odsetek została przez organ rentowy zaniżona – ZUS dokonał błędnych wyliczeń w tym zakresie.

Przy czym, sąd meriti zaznaczył, że w myśl art. 85 ust. 1 ustawy systemowej przepisy Kodeksu cywilnego regulujące instytucję odsetek ustawowych nie mają zatem zastosowania przy ustalaniu wysokości odsetek należnych z tytułu opóźnienia w wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych.

Sąd pierwszej instancji zwrócił uwagę, że reguły przyznania prawa do odsetek od niewypłaconego w terminie świadczenia rentowego i ustalania ich wysokości zostały wskazane i przeanalizowane przez Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie VII U 2412/14, której przedmiotem było rozpoznanie zasadności żądania H. P. odsetek od należnej renty

z tytułu częściowej niezdolności do pracy, przyznanej ostatecznie przez ZUS w wykonaniu wyroku Sądu decyzją z dnia 30 stycznia 2014 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 24 lutego 2015 r., wydanym w sprawie VIIIU 2412/14, zasądził na rzecz odwołującej odsetki od dnia 16 października 2011 r. do 6 lutego 2014 r. Wykonując powyższe orzeczenie Sądu, organ rentowy wypłacił odwołującej w dniu 12 czerwca 2015 r. odsetki za powyższy okres wraz ze świadczeniem za czerwiec 2015 r., co stanowiło łącznie kwotę 3.628,82 zł. Zaskarżona w niniejszym postępowaniu decyzja z dnia 27 sierpnia 2015 r., potwierdziła jedynie wypłatę odsetek.

W świetle powyższego Sąd Okręgowy uznał zaskarżoną decyzję z dnia 27 sierpnia 2015 r. za prawidłową i wskazał, że skoro na mocy tej decyzji ubezpieczonej wypłacono odsetki za okres od 16 października 2011 r. do 6 lutego 2014 r., to odwołująca nie może domagać się jeszcze kapitalizacji tych odsetek. Sąd pierwszej instancji wyjaśnił, że brak jest ku temu podstaw prawnych, bowiem art. 118 ustawy emerytalnej oraz art. 85 ustawy systemowej, są jedynymi przepisami regulującymi kwestie odsetek w sprawach dotyczących świadczeń z ubezpieczeń społecznych.

Dalej Sąd Okręgowy wyjaśnił, że powyższe ograniczenie odpowiedzialności organu rentowego jedynie do obowiązku zapłaty odsetek ustawowych za zwłokę w wypłacie należnego danej osobie świadczenia ma swoje skutki również w odniesieniu do przepisu art. 482 k.c., który reguluje możliwość żądania odsetek od zaległych odsetek. Przepis ten, ponieważ odnosi się jedynie do stosunków cywilnych opartych o treść Kodeksu cywilnego, nie będzie miał zastosowania w odniesieniu do spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych. Sąd zwrócił bowiem uwagę, że stosunek łączący organ rentowy oraz świadczeniobiorcę ma charakter administracyjno-prawny, a nie cywilno-prawny i do spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych, przepisy Kodeksu cywilnego odnoszą się jedynie w takim stopniu, w jakim wynika to z przepisów ustaw regulujących kwestie ubezpieczeń społecznych, w tym również ustawy systemowej. Ta ostatnia ustawa w zasadzie nie przewiduje odpowiedniego stosowania przepisów Kodeksu cywilnego w sprawach ubezpieczeniowych, mimo że posługuje się częścią terminów prawa cywilnego, takich jak „świadczenie” czy „zobowiązanie”. Terminy te mają jednak inne znaczenie niż przewidują to przepisy Kodeksu cywilnego. W szczególności, sąd meriti wyjaśnił, że termin „świadczenie” jest synonimem wypłacanej emerytury bądź renty (ewentualnie innych przysługujących ubezpieczonemu „świadczeń”), z kolei termin „zobowiązanie” użyte zostało w przedmiotowej ustawie jedynie czterokrotnie, za każdym razem jako alternatywa „prawa” i dotyczyło ono wyłącznie trybu odwoławczego od decyzji organu rentowego (art. 83a ustawy systemowej).

Dalej Sąd Okręgowy podkreślił, że powyższe stanowisko znajduje oparcie w orzecznictwie sądowym. Na przykład, zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 21 maja 2009 r., III AUa 212/09 (opubl. w dwumiesięczniku (...) środowisk prawniczych(...)) przepisy z zakresu ubezpieczeń społecznych, które stanowią autonomiczny, niezależny od cywilnego porządek prawny, nie przewidują możliwości w dochodzeniu odsetek od odsetek.

Odnośnie zarzutu ubezpieczonej dotyczącego nieprawidłowej wysokości należnych odsetek sąd pierwszej instancji wskazał, że kwota odsetek wyliczona została przez organ rentowy w sposób prawidłowy, co obrazuje znajdujące się w aktach rentowych szczegółowe wyliczenie należności. Odwołująca kwestionowała prawidłowość tego wyliczenia, jednak nie wskazała na czym dokładnie polegały te nieprawidłowości, a zobowiązana przez sąd do ustosunkowania się do rozliczenia odsetek dokonanego przez ZUS, zarządzenia tego nie wykonała.

Skoro zatem żądanie odwołującej nie znajduje uzasadnienia w obowiązujących przepisach, jej odwołanie należało oddalić na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Z powyższym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie w całości nie zgodziła się H. P., która w wywiedzionej apelacji zarzuciła mu:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydania orzeczenia poprzez nie uwzględnienie stanowiska apelującej w zakresie:

- nie rozliczenia przez organ rentowy odsetek ustawowych należnych od świadczeń za okres od 12/2012 do 02/2013
- należnych do dnia 6 lutego 2014 r.,
- nie rozliczenie przez organ rentowy odsetek ustawowych należnych od świadczeń za okres od 03/2013 do 05/2013
- należnych do dnia 6 lutego 2014 r.,
- nie rozliczenie przez organ rentowy odsetek ustawowych należnych od świadczeń za okres od 06/2013 do 12/2013,
- nie rozliczenie przez organ rentowy odsetek ustawowych należnych od świadczeń za okres od 01/2014 do 02/2014
- należnych do dnia 6 lutego 2014 r.;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydania orzeczenia poprzez nie uwzględnienie stanowiska apelującej w zakresie:

- odmowy uwzględnienia zarzutu w zakresie roszczenia o wypłatę skapitalizowanych odsetek od 6 lutego 2014 r. do dnia zapłaty, to jest do 12 czerwca 2015 r., w kwocie 422,88 zł,
- odmowy uwzględnienia zarzutu w zakresie roszczenia o wypłatę skapitalizowanych odsetek od 6 lutego 2014 r. do dnia zapłaty, to jest do 12 czerwca 2015 r., w zakresie kwoty nie wypłaconych odsetek w kwocie 51,70 zł,

3) wskutek niewłaściwego rozliczenia przez organ rentowy należnych odsetek ustawowych od zaległości, kwota wypłacona przez organ rentowy w wysokości 2.794,67 zł, jest kwotą zaniżoną.

W związku z powyższym apelująca wniosła o:

- zmianę zaskarżonego orzeczenia z uwzględnieniem należnych odsetek ustawowych odpowiednio do treści zarzutów niniejszej apelacji,
- zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, przed sądem pierwszej instancji oraz przed sądem drugiej instancji,

ewentualnie o:

- uchylenie wyroku oraz poprzedzającej go decyzji organu rentowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi rentowemu.

W uzasadnieniu skarżąca między innymi podniosła, że organ rentowy pominął w rozliczeniu należnych odsetek ustawowych następujące okresy: 12/2012, 01/2013, 02/2013, nadto od 06/2013 do 12/2013 (w zakresie należności 39,97 zł). Ponadto, organ rentowy pominął w rozliczeniu należnych odsetek ustawowych za okres od 01/2014 do 02/2014, a według kalkulatora odsetek ustawowych zarzut powyższy dotyczy kwoty 341,69 zł.

Dalej apelująca podniosła, że nie zgadza się także z pominięciem roszczenia o skapitalizowanie należnych odsetek (w kwocie wypłaconej 2.794,68 zł) od 6 lutego 2014 r. (data należnych świadczenia w kwocie 2.794,67 zł) do dnia zapłaty, to jest do 12 czerwca 2015 r., a według kalkulatora odsetek ustawowych zarzut powyższy dotyczy kwoty 422,88 zł. Nadto skarżąca nie zgadza z pominięciem roszczenia o skapitalizowanie należnych odsetek (w kwocie nie wypłaconej 341,69 zł) od dnia 6 lutego 2014 r. (data należnych świadczenia w kwocie 341,69 zł) do dnia zapłaty, to jest do dnia 12 czerwca 2015 r., a według kalkulatora odsetek ustawowych zarzut powyższy dotyczy kwoty 51,70 zł.

W związku z powyższym wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 816,27 zł.

W odpowiedzi na apelację Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jej oddalenie wskazując, że organ podtrzymuje w całości swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie oraz w pełni podziela argumentację faktyczną i prawną zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. W ocenie organu rentowego apelacja jest oczywiście bezzasadna w całości, bowiem sąd pierwszej instancji w pełni zebrał i dokonał wszechstronnej oceny materiału dowodowego, prawidłowo

ustalił wszystkie okoliczności faktyczne sprawy, wyciągnął na ich podstawie nie budzące zastrzeżeń logiczne wnioski i prawidłowo zastosował zarówno przepisy prawa materialnego, jak i procesowego.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Analiza zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, w tym zarzutów apelacyjnych, doprowadziła Sąd Apelacyjny do wniosku, że zaskarżony wyrok jest prawidłowy. Sąd Okręgowy dokonał bowiem trafnych ustaleń faktycznych, które ocenił w granicach swobodnej oceny dowodów i wyprowadził z nich należycie uzasadnione wnioski, które stały się podstawą do wydania orzeczenia. Wskazał także w pisemnych motywach wyroku jaki stan faktyczny stał się podstawą jego rozstrzygnięcia oraz podał na jakich dowodach oparł się przy jego ustalaniu. Sąd Apelacyjny ustalenia sądu pierwszej instancji przyjmuje za własne, czyniąc je zarazem integralną częścią niniejszego orzeczenia, w konsekwencji czego nie zachodzi potrzeba ich szczegółowego powtarzania (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., I PKN 339/98, OSNAP 1999/24/776 i z dnia 22 lutego 2010 r., I UK 233/09, LEX nr 585720). Również rozważania prawne, które skłoniły sąd pierwszej instancji do uznania zaskarżonej decyzji ZUS za prawidłową są właściwe i sąd odwoławczy podziela je także w całości. Sąd Apelacyjny nie podzielił natomiast zarzutów apelacji (które ubezpieczona de facto formułowała już na etapie postępowania przed Sądem Okręgowym i które były już przedmiotem analizy tego sądu) uznając je za chybione.

Skarżąca w apelacji zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, a łącznie oceniona treść zarzutów prowadzi do stwierdzenia, że w ocenie apelującej sąd pierwszej instancji nietrafnie przyjął, że organ rentowy wypłacił ubezpieczonej odsetki za okres od 16 października 2011 r. do 6 lutego 2014 r. w prawidłowej wysokości, nadto w ocenie apelującej sąd pierwszej instancji bezpodstawnie odmówił zasądzenia na jej rzecz odsetek od odsetek za okres od 6 lutego 2014 r. do dnia zapłaty, to jest do 12 czerwca 2015 r. Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do przyjęcia, iżby taki błąd zaistniał.

Sąd Apelacyjny mając na uwadze podniesione zarzuty apelacyjne ubezpieczonej w pierwszej kolejności wyjaśnia, że mający znaczenie dla rozstrzygnięcia stan faktyczny w niniejszej sprawie był de facto bezsporny, łącznie z ustaleniem, że wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 24 lutego 2015 r. w sprawie VIIU 2412/14 przyznano ubezpieczonej prawo do odsetek za okres od 16 października 2011 r. do 6 lutego 2014 r. w związku z uprzednio zapadłym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 25 listopada 2013 r. (sygn. akt VIIU 1166/12) na podstawie, którego przyznano ubezpieczonej prawo do renty z tytułu trwałej częściowej niezdolności do pracy począwszy od 1 października 2011 r. na stałe i organ rentowy wypłacił ubezpieczonej tę należność w kwocie 2.794,68 zł.

Mając na uwadze ustalenia faktyczne dokonane w niniejszej sprawie Sąd Apelacyjny w całości podzielił ocenę prawną przedstawioną przez sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku uznając, że rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego zarówno w zakresie w jakim przyjął, że brak było podstaw prawnych do wypłaty ubezpieczonej skapitalizowanych odsetek za okres od 6 lutego 2014 r. do 12 czerwca 2015 r., jak i w zakresie uznania, że w dniu 12 czerwca 2015 r. wypłacono ubezpieczonej odsetki w prawidłowej wysokości jest trafne.

Sąd Apelacyjny zwrócił uwagę, że ubezpieczona w niniejszym postępowaniu domagała się wypłaty skapitalizowanych odsetek w związku z faktem, że organ rentowy wypłacił jej zasądzone wyrokiem z dnia 24 lutego 2015 r. (sygn. akt VIIU 2412/14) odsetki dopiero w dniu 12 czerwca 2015 r.

Jak słusznie wskazał sąd pierwszej instancji kwestię odsetek w prawie ubezpieczeń społecznych reguluje art. 85 ust. 1 ustawy systemowej, należnych w przypadku uchybienia terminu wyjaśnienia ostatniej okoliczności i wydania decyzji, zgodnie z treścią art. 118 ust. 1 i ust. 1a ustawy emerytalnej. Przepis art. 85 ust. 1 odsyła do przepisów prawa cywilnego jedynie w zakresie wysokości odsetek, regulując w pozostałym zakresie kwestię odsetek w sposób wyczerpujący. Na gruncie przepisów prawa ubezpieczeń społecznych, w tym przywołanych ustaw systemowej jak również emerytalnej, brak jest jakiegokolwiek podstaw prawnych do żądania odsetek od odsetek. Nie przewiduje tego bowiem ani ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych, ani ustawa emerytalna, czy jakiegokolwiek inny akt prawny

z zakresu prawa ubezpieczeń społecznych. W sprawach z zakresu prawa ubezpieczeń społecznych nie znajdują też zastosowania przepisy art. 476 k.c., art. 481 k.c., jak również art. 482 § 2 k.c. W Kodeksie cywilnym obowiązuje zresztą zakaz anatocyzmu (oznaczający zakaz doliczania odsetek do odsetek), gdyż przepis art. 482 § 1 k.c. przewiduje możliwość żądania odsetek od zaległych odsetek wyjątkowo, bowiem tylko od chwili wytoczenia powództwa. W niniejszej zaś sprawie ubezpieczona nie wytoczyła powództwa charakterystycznego dla spraw cywilnych sensu stricte, a jedynie wystąpiła z wnioskiem do organu rentowego w trybie postępowania administracyjnego. Sprawy z dziedziny ubezpieczeń społecznych załatwia się z urzędu lub na wniosek, poprzez wydanie decyzji administracyjnej, a nie poprzez żądanie zapłaty, a następnie wytoczenie powództwa. Możliwość żądania skapitalizowanych odsetek od dnia wytoczenia powództwa dotyczy roszczeń cywilnoprawnych (a zatem z dziedziny prawa prywatnego), nie zaś zupełnie odmiennych rodzajowo świadczeń z zakresu prawa ubezpieczeń społecznych, należących do osobnej dziedziny prawa, tj. prawa publicznego oraz mających źródło w pobieranych daninach publicznoprawnych. Prawdłowo zatem Sąd Okręgowy wskazał, że żądanie ubezpieczonej nie ma umocowania we wskazanej podstawie prawnej, jako że przepis art. 482 § 2 k.c. nie może mieć zastosowania w sprawie.

Powyższa ocena znajduje pełne potwierdzenie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2011 r., II UK 22/11, w którym wskazano, że w stosunkach opartych na prawie ubezpieczeń społecznych odsetki od opóźnionego świadczenia uregulowane są na potrzeby tego prawa wyczerpująco, bez możliwości odwoływania się - poza określeniem wysokości odsetek - do przepisów prawa cywilnego. Odsetki należą się za czas opóźnienia, tj. poczynając od dnia wymagalności długu, a kończąc na dniu jego zapłaty. Na ten zamknięty okres składają się poszczególne dni opóźnienia, a należność z tytułu odsetek narasta sukcesywnie, podwyższa się bowiem z każdym dniem o stosowną kwotę pieniężną.

Sąd Apelacyjny za bezzasadne uznał również zarzuty dotyczące nieprawidłowego wyliczenia przez ZUS odsetek przyznanych apelującej wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 24 lutego 2015 r., w sprawie VIIU 2412/14 za okres od 16 października 2011 r. do 6 lutego 2014 r. W ocenie sądu odwoławczego wyliczenie to jest prawidłowe i zgodne z rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 1 lutego 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych (Dz. U. nr 12, poz. 104). Stosownie do § 3 tego rozporządzenia ustalenie należnych do wypłaty odsetek oblicza się przez pomnożenie kwoty opóźnionego świadczenia przez liczbę dni opóźnienia i przez roczną stopę procentową odsetek oraz przez podzielenie tego iloczynu przez 365. Organ rentowy kierując się powyższym przepisem wyliczył wysokość należnych ubezpieczonej odsetek za okres od 16 października 2011 r. do 6 lutego 2014 r. na kwotę 2.794,68 zł. Szczegółowe wyliczenie tych należności organ rentowy przedłożył do akt sprawy (k. 83 akt).

Z wyliczenia tego wynika, że organ rentowy przy wyliczaniu należnych ubezpieczonej odsetek przyjął prawidłową ich roczną stopę procentową (13 % w całym okresie opóźnienia), za poszczególne miesiące liczba dni pozostawiania w opóźnieniu w wypłacie należności była prawidłowa, a odsetki zostały naliczone przy przyjęciu do ich wyliczenia wysokości należnej ubezpieczonej w poszczególnych miesiącach renty w kwocie brutto. I tak za miesiące od października 2011 r. do lutego 2012 r. do wyliczenia odsetek przyjęto, że ubezpieczonej przysługiwała renta w kwocie 731,43 zł brutto, za okres od marca 2012 r. do lutego 2013 r. - w wysokości 784,68 zł brutto, zaś za okres od marca 2013 r. do lutego 2014 r. - renta w wysokości 816,07 zł. Przy czym wobec faktu, że w okresie od 28 lutego do 31 grudnia 2013 r. ubezpieczona pobierała zasiłek dla bezrobotnych, organ rentowy dokonując wyliczenia należnych odsetek przyjął, że nie należały się one za okres kiedy ubezpieczonej wypłacano zasiłek dla bezrobotnych w wysokości odpowiadającej należnemu świadczeniu rentowemu (miesiące marzec - maj 2013 r.), natomiast za miesiące luty 2013 r. oraz czerwiec - grudzień 2013 r. odsetki zostały naliczone od kwoty świadczenia stanowiącej różnicę między należną kwotą renty brutto, a kwotą pobranego zasiłku (k. 82 akt). W ocenie Sądu Apelacyjnego było to działanie prawidłowe.

Następnie sąd odwoławczy zwrócił uwagę, że stosownie do treści art. 139 ust. 1 pkt 9 ustawy emerytalnej ze świadczeń pieniężnych określonych w ustawie - po odliczeniu składki na ubezpieczenie zdrowotne oraz zaliczki i innych należności z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych - podlegają potrąceniu, z uwzględnieniem art. 141 zasiłki i świadczenia wypłacone na podstawie przepisów o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu za okres, za który przyznano prawo do emerytury lub renty. Zgodnie zaś z art. 143 ustawy emerytalnej w razie przyznania lub podwyższenia świadczeń za okres wsteczny organ rentowy ma prawo potrącić na zaspokojenie należności, o

których mowa w art. 139 ust. 1 pkt 1 i 2, 4 i 6-10, kwotę wyrównania należną do miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym wydano decyzję ustalającą prawo do świadczeń lub decyzję ustalającą prawo do świadczeń w podwyższonej wysokości. Skoro bezspornym w sprawie było, że ubezpieczonej w miesiącach marzec - maj 2013 r. wypłacono zasiłek dla bezrobotnych równy kwocie należnej renty, to za ten okres nie należały się odsetki. Należało bowiem przyjąć, że za ten okres należne świadczenie zostało jej wypłacone. Odnośnie zaś miesięcy luty oraz czerwiec - grudzień 2013 r. odsetki należały się wyłącznie od kwoty różnicy pomiędzy kwotą należnej renty brutto, a wysokością wypłaconego zasiłku. Różnica ta wynosiła 39,97 zł i od takiej kwoty naliczono odsetki.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 § 1 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

SSA Urszula Iwanowska SSA Romana Mrotek SSA Anna Polak